

me som et troværdigt og seriøst medlem af NATO-alliancen led skade, og det har taget mange år at genetablere Danmarks position som en allieret, man kan stole på. Det er ikke bare noget, som kun jeg siger, det siger tidligere forsvarsminister Hans Hækkerup også. Han skrev efter offentliggørelsen af DIIS-rapporten den 18. juli 2005 i Jyllands-Posten, at det efterfølgende krævede en bevidst indsats at få Danmarks placeret der, hvor vi hører til i dag, nemlig i alliansens 1. division. Det vil altså sige, at tidligere forsvarsminister Hans Hækkerup meddeler, at følgen af 1980'ernes politik var, at vi røg ud af 1. division.

De sikkerhedspolitiske holdninger, som det daværende flertal i Folketinget stod for, var nemlig helt i overensstemmelse med Sovjetunionens interesser, og det viser rapporten jo også. Rapporten gennemgår, hvad det var, Sovjetunionen lagde vægt på, og på hvilke områder den ønskede at blodgøre Vesten, og lad mig nævne nogle stykker.

Kl. 16.05

Det fremgår af udredningen, at Sovjet lagde vægt på at undgå dobbeltbeslutningen eller i det mindste få den udskudt; det fremgår, at Sovjet lagde vægt på at fremme tankerne om Norden som atomvåbenfri zone; det fremgår, at Sovjet ønskede, at de britiske og franske a-våben skulle tælles med sammen med de amerikanske under nedrustningsforhandlingerne; det fremgår, at Sovjet ønskede at få stoppet Strategic Defence Initiative, altså stjernekrigsprojektet, og det fremgår, at Sovjet ønskede at svække NATO-alliancen, bl.a. ved at sætte forstærkningsaftalerne ud af kraft. Det var det, der var på vippen i 1988.

På alle disse punkter førte oppositionen i Danmark en politik, der opfyldte Sovjets ønsker. Der kom jo fra hr. Lasse Budtz og den øvrige opposition hele tiden forslag, der pålagde regeringen at imødekomme de ønsker, jeg her har nævnt.

Selvfolgelig gik oppositionen ikke fjendens ærinde, for nu at bruge hr. Holger K. Niensens udtryk, det så bare sådan ud. At den sovjetiske politik var ved at lykkes, blev Sovjets udenrigsministerium gjort opmærksom på, da den russiske ambassadør i Danmark i 1986 – som det også fremgår af udredningen – indberettede følgende, og jeg citerer:

Det nuværende kendetegn ved den danske udenrigspolitiske og militærpolitiske kurs, der i en hel række af sine elementer går på tværs af USA's og NATO's målsætninger, bidrager til at

skabe revner på det politiske område mellem USA og Vesteuropa. Citat slut.

Sådan oplevede ambassaden det altså, og det var jo præcis, hvad Sovjet ønskede. Men ikke nok med det – videre skriver den russiske ambassade i København, og jeg citerer:

I de seneste år har Danmarks officielle holdning til udenrigspolitiske og militærpolitiske spørgsmål stadig oftere været i modstrid med USA's og NATO's linje, der er rettet mod at opnå militært overherredømme. Således er det danske Folketing gået imod opstillingen af de amerikanske mellemdistanceraketter i Vesteuropa og imod en realisering af militære programmer i rummet samt Danmarks deltagelse i disse, og Folketinget er gået ind for at arbejde i retning af, at oprettelsen af en kernevåbenfri zone i Nord-europa skal fortsættes. Citat slut.

Det er bind 3, side 619 f, hvis man vil kontrollere, og alt dette kan man da kalde en stor sovjetisk diplomatisk succeshistorie.

I bindet beskrives også på side 179, hvordan ambassadøren sad hos et socialdemokratisk folketingsmedlem, før en af disse ting skulle diskuteres. Så skete der det i gruppen, som Sovjet ønskede – selvfølgelig ikke på grund af samtalen – og ifølge rapporten vendte ambassadøren så tilbage til det pågældende folketingsmedlem for at høre, om det var lykkedes. Det var et trist kapitel.

Resultatet af Socialdemokratiets politik i 1980'erne var, at den normale enighed mellem de regeringsbærende partier om Danmarks sikkerhedspolitik blev sprængt. Socialdemokratiet førte sikkerhedspolitik sammen med partier, som aldrig havde været garant for eller stået for NATO-politikken, og den politik ville aldrig være blevet ført i H.C. Hansens og Hans Hedtofts tid. De partier, som aldrig havde stået for NATO, fik nu en kæmpeindflydelse. Den udnyttede de naturligvis, og det manglede da bare andet, når de nu havde mulighed for det. Det er såmænd også konklusionen i DIIS-udredningen, som fastslår om fodnoterne, og jeg citerer:

Aldrig opnåede det lille mindretal af socialistiske NATO-modstandere, SF og VS, så stor indflydelse på dansk sikkerhedspolitik som under den borgerlige firkløverregering med Socialdemokratiet og De Radikale i opposition. Citat slut.

Det var jo en succeshistorie for SF og VS, men sandelig ikke for S og R. Socialdemokratiet vidste jo egentlig godt, hvad det var, der var i gære, og hvad der var i spil, for ifølge rapporten adva-